

## Arrest

nr. 320 121 van 16 januari 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X –X  
Als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOUDRY  
Rue Georges Attout 56  
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2024 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. BOUDRY.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker, een begeleide minderjarige van Albanese nationaliteit, die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn ouders, dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 25 juli 2024, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”.*

Verzoeker, heden 3 jaar oud, diende op 12 maart 2024 (via zijn ouders) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In het kader hiervan vond op 26 juni 2024 een persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats waarbij zijn ouders werden gehoord.

2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten”.

De Raad wijst erop dat verzoekers ouders eerder om internationale bescherming in België hebben verzocht, verzoeken die op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als het hen vergezellende minderjarig kind werden ingediend en waarvoor definitieve beslissingen werden genomen (infra).

3. De kernvraag is of verzoeker eigen feiten aanhaalt in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

4. Zoals terecht wordt vastgesteld en als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt dat huidig verzoek om internationale bescherming van de driejarige verzoeker volledig berust op dezelfde motieven die eerder werden aangehaald door zijn ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, dat, zo benadrukt de Raad, ook in naam van verzoeker werd ingediend::

“In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming blijkt uit de verklaringen die jouw moeder en vader hebben afgelegd dat je asielmotieven volledig berusten op dezelfde gronden die je ouders reeds aanhaalden in het kader van hun verzoek d.d. 9 september 2021 (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26 juni 2024, CGVS p. 9-10) waarvoor de beslissing definitief is na het arrest van de RvV. Aangezien je reeds was geboren tijdens de beroepsprocedure voor de RvV alsook het feit dat jouw motieven volledig voortvloeien en steunen op de motieven van je ouders (supra), kan in alle redelijkheid verwacht worden dat je ouders ook jouw motieven hadden opgeworpen tijdens de beroepsprocedure. Minstens kan ervan uitgegaan worden dat ze hiertoe de kans hebben gehad. Aldus blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.”

De Raad licht toe dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders werd geweigerd bij arrest van de Raad nr. 277 351 van 14 september 2022. In dat arrest werd, in navolging van het CGVS, geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de ouders van verzoeker aangaande het grondconflict met de familie M. waarin ze sinds 2016 verwickeld zouden zitten. Evenmin wordt er geloof gehecht aan de verklaringen van verzoekers ouders dat ze en hun dochter niet veilig zullen zijn bij terugkeer naar Albanië. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat verzoekers ouders op 7 oktober 2022 tevens een verzoek om internationale bescherming indienden op naam van hun minderjarige dochter, verzoekers zus. In het kader van dit beschermingsverzoek verklaarden verzoekers ouders dat haar asielmotieven dezelfde waren zoals door hen eerder aangehaald in het kader van hun eigen verzoek om internationale bescherming. Ook dit verzoek van verzoekers zus werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep van verzoekers zus tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 301 943 van 20 februari 2024.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent, en dat de in het kader van dat verzoek gedane vaststellingen en beoordelingen, waarbij werd geconcludeerd dat geen nood aan internationale bescherming wordt aangetoond, ook ten aanzien van minderjarige vreemdeling(en) gelden.

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van verzoekers ouders, maakt verzoeker op basis van dezelfde motieven als zijn ouders, of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van deze problemen, een nood aan bescherming evenmin aannemelijk.

Verzoeker brengt thans in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, geen nieuwe, concrete elementen aan die een ander licht werpen op de eerder gedane

*beoordeling. Er zijn geen eigen feiten of elementen in zijn hoofdte voorhanden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Albanië.*

*De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van het verzoek van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoeker gelden.*

*Alles samengenomen toont verzoeker niet aan dat in casu sprake zou zijn van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.*

*5. Betreffende de vrees van verzoeker aangehaald in zijn verzoekschrift dat hij bij terugkeer niet meer in alle veiligheid naar school kan gaan wegens het risico te worden ontvoerd, benadrukt de Raad dat de aangehaalde vrees voortvloeit uit de verklaringen van verzoekers ouders in het kader van hun eerdere aanvraag om internationale bescherming. Zoals hoger aangegeven wordt aan het vluchtrelaas van verzoekers ouders geen geloof gehecht door het CGVS, noch door de Raad. Bijgevolg is er thans geen reden om aan te nemen dat verzoeker naar aanleiding van de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen zou worden ontvoerd bij terugkeer naar Albanië.*

*6. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal tot een andere conclusie had moeten komen op grond van de door verzoeker aan het CGVS overgelegde documenten, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het kader van huidig beschermingsverzoek enkel zijn eigen geboortecertificaat heeft voorgelegd waarover in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat dit document enkel betrekking heeft op de identiteit van verzoeker en niets zegt over de asielmotieven.*

*7. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat. Bijgevolg blijft deze motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.*

*8. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.*

*9. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kindzijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als zij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit een dergelijke vrees of een dergelijk risico blijkt.*

*10. Bijgevolg lijkt het erop, gelet op het voorgaande, dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen."*

*2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.*

*3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.*

*3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:*

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 november 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees*

*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*VzP is het niet eens met de beschikking dat de ouders de problemen van hun kind, haarzelf dus, hadden kunnen inroepen want dit is in strijd met de noodzakelijke individuele beoordeling waarbij het kind niet aansprakelijk kan gesteld worden voor de nalatigheid van de ouders: de situatie van het kind is zodoende niet eerder aan bod gekomen. Zij volhardt dat zij als kind niet verantwoordelijk kan zijn voor het risico bij het al dan niet naar school gaan, het risico op ontvoering is pertinent en zij kan zelf geen beroep doen op de bescherming door de autoriteiten in Albanië.*

*De vader als vertegenwoordiger van VzP neemt het woord. Hij stelt dat hun kind erg klein is en dat in de regio waar ze wonen slechts één wet geldt nl. de Kanun. VzP is in gevaar gezien hij mannelijk is en de problemen van de vader evengoed de problemen worden van de zoon. Hij verwijst naar problemen met een persoon en wiens vriend een andere persoon gedood heeft in Propoja. Zijn magazijn ligt naast dat van die gevaarlijke man. Door de wet van de wraak kan zo ook VzP gedood worden.”*

5. Verzoeker, een driejarig Albanees jongetje die wettelijk vertegenwoordigd en ter zitting bijgestaan door zijn ouders en een advocaat, brengt met voormelde argumentatie ter zitting geen concrete en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 1 oktober 2024.

Ter zitting wordt niet betwist, doch door verzoekers vader expliciet bevestigd dat de vrees en problemen die in hoofde van de minderjarige verzoeker bij huidig beschermingsverzoek in naam van het kind ingeroepen worden dezelfde zijn als, dan wel geheel voortvloeien uit en verband houden met de vrees en problemen die de ouders eerder aanhaalden bij hun eerder verzoek om internationale bescherming in België op 9 september 2021, een verzoek dat overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegelijk in naam van de ouders als het hun vergezellend minderjarig kind werd ingediend en waarvoor de beoordeling in het kader van dat verzoek, met name dat geen nood aan internationale bescherming wordt aangetoond, eveneens aldus ten aanzien van verzoeker geldt.

Door de ouders van verzoeker wordt namelijk opnieuw, en ter zitting door de vader zelfs nog eens expliciet, gewezen op het verband met de eigen problemen van de ouders en in het bijzonder de vader in Albanië, waaronder het feit dat volgens de vader aangezien hun driejarig kind mannelijk/een zoon is de problemen van de vader dus evengoed de problemen van de zoon worden. Hierbij wordt ook opnieuw, net als in het eerder beschermingsverzoek van de ouders, op (het gebruik/traditie van) de Kanun in Albanië gewezen, waarbij wordt gesteld dat door de wet (‘Kanun’) van de wraak ook hun zoontje kan en riskeert te worden gedood.

Echter, hierbij wordt er evenwel, door verzoeker en zijn ouders en advocaat (ter zitting), aan voorbijgegaan dat aan die eerder al door de ouders van verzoeker aangehaalde problemen en vrees waarop huidig verzoek van hun minderjarig zoontje is gebaseerd, geen geloof wordt gehecht. Zij verliezen dit geheel uit het oog.

Immers, in zijn arrest nr. 277 351 van 14 september 2022, inmiddels tweejaar en half geleden, werd het door verzoekende partij ingeroepen relaas door de Raad ongeloofwaardig bevonden en heeft de Raad vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aantonen, een definitieve beslissing die, zo wordt herhaald, ook ten aanzien van verzoeker als hun minderjarig zoontje geldt overeenkomstig artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad citeert hier uit dat arrest en benadrukt dat in dat arrest van 14 september 2022 onder meer wordt gemotiveerd: *“Daar waar verzoekers verwijzen naar algemene informatie over de patriarchale waarden in Noord-Albanië, wijst de Raad er tot slot op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in hun regio van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden*

*bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven desbetreffend in gebreke. Aangezien aan de voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht, en er dus geen sprake is van een vendetta, zijn de verwijzingen naar de gebruiken in Noord-Albanië, waar de Kanun nog wordt toegepast, niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de bemerking dat rekening moet worden gehouden met het gevaar voor het toekomstig kind, indien dit een jongen zou blijken te zijn.”*

Die problemen en vrees werden aldus (wel) al eerder aangehaald, waarbij reeds werd vastgesteld dat hieraan geen geloof wordt gehecht. De situatie van het kind, een minderjarig zoontje, kwam zodoende dus al wel aan bod. Het thans, jaren later, in het kader van huidig verzoek van het minderjarig zoontje herhalen van diezelfde vrees en problemen, en hierop louter met algemene opmerkingen voortbouwen zoals waar wordt gesteld dat verzoeker bij terugkeer het risico loopt te worden ontvoerd, is vanzelfsprekend niet van aard hierover anders te oordelen. Het vermag allerminst de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

Waar ter zitting wordt herhaald dat er voor verzoeker een risico is bij het al dan niet naar schoolgaan in Albanië, benadrukt de Raad dat dit al eerder werd aangehaald en hierop reeds uitdrukkelijk werd ingegaan in de beschikking, in punt 5. Verzoekende partij laat geheel na om hier ter zitting een ander licht op te werpen.

Ieder verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, zoals ter zitting correct wordt opgemerkt en hier ook wel degelijk gebeurt. Hierbij kan evenwel niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat de problemen en vrees die bij huidig verzoek in het kader van de minderjarige verzoeker, die twee jaar en een paar maanden was toen in zijn naam een verzoek om internationale bescherming in België werd ingediend waardoor hij persoonlijk niet kon worden gehoord gezien zijn jonge leeftijd en zijn vader in zijn naam werd gehoord, geheel dezelfde zijn als dan wel verband houden met de vrees en het beweerd risico bij terugkeer die eerder door verzoekende partij werden ingeroepen in het kader van haar beschermingsverzoek in België op 9 september 2021.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde problemen gerelateerd aan die van de vader/ouders van verzoeker, is de vraag naar nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië hier irrelevant.

In zoverre verzoekende partij ter zitting dieper ingaat op de al eerder door haar aangehaalde problemen en vrees die dus reeds ongeloofwaardig werden bevonden, herhaalt en beklemtoont de Raad nog de grond in de beschikking, in punt 4, dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van het verzoek van de verzoekende partij werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoeker gelden.

Met betrekking tot de uitleg van verzoekende partij haar advocaat ter zitting aangaande de noodzakelijke individuele beoordeling van de zaak en het feit dat een kind niet aansprakelijk kan worden gesteld voor de nalatigheid van de ouders (om bepaalde zaken al eerder bij hun eigen voorafgaand beschermingsverzoek aan te halen), merkt de Raad nog op dat redelijkerwijze, net in het belang van de ouders en al hun gezinsleden, kan en mag worden verwacht dat ouders alle voor hun gezin (belangrijke) elementen zo spoedig mogelijk aanhalen waarom zij (en hun kinderen) een vrees in en bij terugkeer naar het land van herkomst koesteren. Dit geldt des te meer gelet op het wettelijk bepaalde vermoeden in artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, dat het belang van de vergezellende minderjarige kinderen behartigt en waarborgt, dat het verzoek om internationale bescherming van de ouder(s) eveneens in naam van het hem/haar vergezellend kind wordt ingediend. Het is dus in ieders belang, en vloeit tevens voort uit de medewerkingsplicht, om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zoals bovendien wettelijk is bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Er is *in casu* wel degelijk en voldoende rekening gehouden met verzoekers situatie, waarbij in de beschikking wordt vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

De bij (elektronisch) schrijven -geen aanvullende nota zoals voorgeschreven in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet- van 3 december 2024 aan de Raad overgemaakte stukken worden uit de debatten geweerd daar ze na het sluiten van de debatten werd neergelegd. Er is *in casu* geen aanleiding of verantwoording voor het heropenen der debatten.

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen eigen feiten

heeft aangehaald die voor hem een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS